

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRØÐURSKAPUR

Nr. 17.

Lýsingaprisur fyri peltireglur: 30 øyr. á forsiðuni,
20 øyr. á 3. og 4. síðu. Við størri lýsingum fæst
avsláttur í prisinum.

Leygardag hin 27. apríl 1935.

Kostar kr. 1,50 fjóðringsárið + Porto. Blaðið
verður bílagt á posthúsinum, brevsaðnarstøðum
og skrivstovuni. Telf. 143.

9. árg.

Í havsneyð.

14 ára gamalur, tá deyðin fyrstu ferð einans var
sekundir burturi.

Ein bjargingarroynd við fleiri ferðir stærri útliti
fyri deyðanum enn fyri at bera boð aftur
í garð - men sum eydnaðist.

Vit sita inni hjá fyrrverandi kapteyni á »Smírlie».

harra O. Poulsen.

Gestblíður maður sum harra Poulsen er, hjóðar hann bæði kaffi og vindil. — Kaffið er drukkið, og vit hava fest okkum í. »Nú, tað var tað, eg havi lovað at sagt tygum frá hend- ingum í mínum langa sjómans- lívi,« heldur hann fyri, í tí hann biður dótturina, lærarinna Edith Poulsen, leggja aftur, so vit kunnu hava tað heitt og hugna- ligt inni.

»Eg skal siga tygum, at tað, sum ein sjómaður upplivir, ofta er so ógvísligt, at fólk illa vilja trúgva tí. Og verða ofta mangar sogurnar kallaðar fyri »kronik- ur«, hóast tær eru tann gudi- ligasti sannleiki. Líkasum nú hatta, ið stóð í blaði tygara um skipbrot »Langanes«. Eg eri vissur í, at onkur helt, at har var avgjort, og at tað ikki kundi bera til, at tað var so galið. Men eg trúgvi, at tað ikki bert hevur verið so ringt, men nógv verri, tí eingin kann greiða so frá eini tilikari skáðanætti, at tað veruliga ikki er nógv verri. Eg kann siga hetta sum ein gamalur sjómaður. Eg minnst

eina ferð, sum fór meirilíkt fram á sama hátt sum hjá »Langanesi«. Henni kundi tað verið forvitnisligt at sagt frá, og um tygum ynskja, kann eg siga tygum frá tilburðinum tá. Men tað kann kanska bíða til eina aðra ferð. Tað er rimilgast at byrja við byrjanini, t. v. s. við teirri fyrstu ferð, tá ið eg motti deyðanum, ja var honum bert nakrar sekundir frástaddur. Frá hesari ferð skal eg greiða tygum: Eg var bert 14 ára gamalur, tá ið eg byrjaði at rógva út.

Tað var tá ein dagin um heystið — umkring fyrirni, hugs eg, jú tað er vist rætt —. Eg var sjálvur triðji, ella rættari: eg var við sum triðji maður á útróðri. Tað var synd at siga, at vit vóru væl mannaðir. Eg sjálvur var einki annað enn ein óviti. Annar av hinum báðum var deyðsjúkur. Hann hevði tuberklar — og tað vardi ikki leingi, áðrenn sjúkan hevði lagt hann undir mold. Vit báðir róðu við hvor sínari ár. Hin triðji var raskur og sterkur — hann róði við tveimum árum.

**Oftani blikar hann á morgni, men er reistur
í ódn áðrenn kveldið er komið.**

Tá ið vit á morgni logdu frá landi var stilli, eitt sindur av regni, mest sum sirm.

Meðan vit sita seinrapartin, brennur hann á við stormi av

útnyrðingi — vit sótu inn suður av boðunum á Porkerisnesi.

Tað var greitt, at hann ikki linnadi í aftur, men fór heldur at versna. Vit settust tí til árar

og royndu at koma inn undir landið. Strævið gekk. Vindurin hardnaði í hvørjum, og vit vóru sum sagt illa mannaðir. Men

**Bert nokur tók frá landi gerst báturin lamin - ein
ár brotnar - og hann skjýst skeivur . . . út
móti teim brótandi boðunum.**

Vit taka á alt, ið vit eru mentir. Men so hendi ólukkan. Tann eina árin brotnar; vit høvdu ikki meir enn í bátinum. Tá restaði bert nakrir favnar í at vera hjargaðir. Men einans við trimum árum var okkum ómøguligt at halda bátinum beinum og taka okkum tað lilla pelti fram. Við driva fyri vindinum beint móti teim brót- audi Porkerisnesboðunum. Eing- in av okkum ívaðist í endanum.

Ein tribekkur við tveimum sterkum monnum kemur tá logandi framvið okkum. Okkara bátur er eitt fílliga stórt fyra- mannafar. Hin sjúki, ið var ein sera skilagóður maður, rópar á teir og biður teir leggja at okkara báti og royna at koma í hann og taka árarar við sær. — Tribekkin skuldu teir lata fara. Vit vildu klára okkum betri fimm í fyramannafarinum enn at rógva í hvor sínun báti,

tað kvinkaði tó fram. Tað, ið tað rúddi um, var at vera á landi, áðrenn hann ósti sjógvin upp.

Hvarvið kanska allir doyðu. — Men tað vilja teir ikki, hóast tann maðurin, ið átti tribekkin, rópar frá landi, at teir skulu sleppa sær í bát okkara og lata tribekkin fara.

Hetta komst okkum tá eitt sindur hjartaleyst og logið. Men teir høvdu tó góða meining móti okkum: Tí, logdu teir at báti okkara, tveir einir sum teir vóru, kundi tað kettliga miss- eydnast, at báðir sluppu í bátin við fyrstu atlogu, og hendi tað, var tann, ið kom at verða einsamallur eftiri í tribekkinum, hopleysur. Teir royndu tí at sleppa sær inn til lands, har ið menn kundu síðast niður í bátin. Beiggi mín og beiggi hin sjúka vórðu linaðir niður at strondini — og tað eydnaðist teimum at leypa í tribekkin til teir báðar, ið nú mannaðir kundu leggja út aftur til okkara.

**Eitt hepnari og ítari roynisbragd hevur
ikki verið gjørt.**

Ímeðan hetta gongur fyri seg frá landi, baksast vit við at fáa bátin uppí aftur og halda ímóti inn frá boðunum. Men hin sjúki og eg eru útlitnir — og vit høvdu sum sagt bert 3 árar — og tað er ógjórligt at vinna upp í móti. Vit koma nærri og nærri at boðunum . . . nakrir sekundir aftur og vit eru ikki meir ímillum teir livandi.

Vit kundu einki siggja fyri glaðustroki, og ánaðu so stalt ikki, at tribekkurin kom út ímóti okkum. Vit vóru nú ríknir út um Kúnnu, og boðabrotini reistust sum fjøll yvir okkum . . . tá siggja vit tribekkin skjótast framvið okkum, og ein maður

kemur í leysari luft inn í okkara bát. Eg kenni, at tað er beiggi mín og hugs: hvat í Jesusar navn tyðir hetta? Tað kendist mær, sum ein knífur varð drigin ígjøgnum hjarta á mær: skulu vit nú báðir brøðurnir sjólátast? Mær rann til hugs sum í einum flogi, hvussu smátt tað hevði verið heima hjá okkum. Hvat stríð tað hevði verið at fáa okkum til mans. Beiggi var nú vorðin av prúðastu monnum og ein stoltleiki hjá foreldrunum. Hann var forsyrgjari. Pápi hevði í árávis ligið sjúkum á seingini. Skuldu nú foreldrini koma at sita sonaleys eftiri? . . .

Eitt megnartak, og báturin er vendar inn frá boðunum.

Komin í bát okkara tekur Mikkið beiggi ta eini árina og leggur alla okkara á fyri at fáa vent bátinum inn frá boðunum — og tað eydnaðist. Vit kunna nú toga okkum inn at landi, og er nú heila Porkeri at kalla komið oman á bakkan og sjálv- andi í størstu spenning um, hvussu tað kemur at gangast báðum bátunum.

Har, ið vit skuldu leggja at, var líkasum ein lítill skái, ein innviki. Men tá ið hann hevði reist nógv brim, máttu fólk standa við sjóvarmálan fyri at taka ímóti okkum, tá ið vit logdu at landi. Beiggi mín rópar tí á fólk. Biður tað koma oman at fyri at bjarga okkum. Tveir menn komu oman at í bondum fyri at taka ímóti bátinum.

**„Allir komu á land, men
tað var um eitt hárl, at
eg ikki fórst.“**

Beiggi mín var sum ein løva og skipaði fyri. Vit lupu ein og ein. Tá ið eg leyp til, sná- aði eg á, men ein fekk í meg og syfti meg á land. Men tá kom ein fylling og tók meg við sær — og eg var líka við at fara, og hevði farið til havs, um ikki ein var sprungin til og fekk í meg. Allir komu á land; men tað var um eitt hárl at gera, at eg ikki fórst.

Henda bjarging, tykist mær, var eitt bragd, ið neyvan er gjørt betri og hepnari. Vedrið var so óført, at teir, ið tá logdu frá landi fyri at bjarga okkum, høvdu lítlar kansir í heila takti at bjarga sær á sjónum og enn og minni til at kunna seta menn í bát okkara. Tað var av sonn- um at seta lív í vága fyri ein annan.

Vit fingi eisini bjargað bát- unum. Eg kann minnst, tá ið teir vóru upp drignir, og fólk var sissað og byrjað at tala um tað henda, at teir gomlu sögu, at eitt ítari bragd var ikki gjørt, og at teir, ið høvdu sett lívið í vága, máttu fáa »premiu«; men allir eru nú deyðir uttan beiggi. »Premia« varð ikki givin nokrum av teim.

Hetta hendi sama dag, sum nógvir aðrir bátar úr Suduroy vóru staddir í vanda. Eg kann nevna Hvalbiarbátin, ið mátti liggja úti um náttina. Hann hevði leitað sær læ á Holuni við Nípuna. So ringt var vedrið, at ein gamal maður á hesum báti doyði av kulda og ovur- strevi, meðan ein annar, ið var av raskastu monnum, legðist fyri. Teir vóru triggir menn. Nú var bert tann triðji eftir at bjarga bátinum. Tað var Jóhann á Sondum í Hvalbæ. Í móti morgni fór hann eisini at lúgv- ast. Hann var greiður yvir, at tað at verða liggjandi var tann vissi deyði. Hann mátti tí royna at leggja at landi ígjøgnum brimið — tað mátti so bera ella bresta. Hann so ger, springur á land, tekur hin fyrilagsta mannin við sær í fœvninginum, leggur hann frá sær og leypur so út aftur til bátin og skal taka líkið. Hann fær í tað. Men tá kemur ein alda, tekur bátin, so hann mátti sleppa og royna at bjarga sær undan brotinum.

